

Arrest

nr. 240 385 van 1 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat N. VAN DER LINDEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Khosh Gonbad, een dorp gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U bent Arabier van etnische origine, behoort tot de Khwajah Khel stam en soennitisch moslim. Tien of elf jaar geleden stierf uw vader bij een auto-ongeluk. Samen met uw moeder en uw twee zussen bleef u bij uw oom langs vaderszijde en diens vrouw en kinderen wonen. U ging slechts voor een achttal maanden naar een madrasa en hielp daarnaast uw oom met zijn werk als landbouwer. Jullie teelden voornamelijk tomaten en radijzen, die jullie nadien verhandelden.

In de vierde of vijfde maand van 2017, aan het begin van de lente, was u op een nacht de gronden aan het irrigeren samen met uw oom. Terwijl jullie hiermee bezig waren kwamen er plots vier mannen voorbijgelopen waarvan jullie er twee kenden. Het waren M. (...) en Q.Z. (...), een vader en zoon die zo'n twee jaar geleden in het dorp waren komen wonen. Uw oom vroeg hen of alles oké was, waarop ze antwoordden dat als iemand naar hen vroeg jullie moesten doen alsof jullie hen niet gezien hadden. U

en uw oom begonnen zich af te vragen of er iets mis was en besloten de watertoevoer te blokkeren en weg te gaan. Enkele minuten later, terwijl jullie nog op het veld waren, kwamen er Afghaanse en Amerikaanse troepen aan. Ze arresteerden jullie en vroegen waar de andere twee personen waren. Uw oom zei dat het een vergissing was maar ze luisterden niet en brachten jullie naar de luchthaven. Jullie werden er in een cel gezet en mochten niet met elkaar spreken. De volgende ochtend werd eerst uw oom meegenomen voor ondervraging. Hij ontkende iemand gezien te hebben op de velden. Daarna werd u meegenomen en kreeg u te horen dat ze u aan de Afghaanse autoriteiten zouden geven en u naar de rechtbank zou gestuurd worden indien u niets zou vertellen. Ze intimideerden u ook en zeiden dat ze u zouden executeren. U was bang en vertelde de waarheid. Hierna werd uw oom er nogmaals bijgehaald en geconfronteerd met uw bekentenissen. Vervolgens vertelde ook hij alles wat hij wist. Kort na jullie ondervraging vielen de Amerikanen het huis van M. (...) en Q.Z. (...) binnen en werd Q.Z. (...) gearresteerd. In de luchthaven bracht men een foto van hem naar u en bevestigde u dat hij degene was die u gezien had. Vervolgens werden u en uw oom gevraagd om een persoon te zoeken die borg wilde staan bij jullie vrijlating. De districtsgouverneur en de Malik van jullie dorp werden gecontacteerd, die de volgende dag naar de luchthaven kwamen. Na jullie vrijlating werden u en uw oom ook nog meegenomen naar het districtscentrum voor ondervraging. Nadien keerden jullie terug naar huis en kwamen de dorpelingen jullie allerlei vragen stellen. Jullie vertelden echter niets.

Vijf dagen later ontvingen u en uw oom thuis een brief van de taliban met de eis om jullie verklaringen in te trekken. Jullie gingen met deze brief naar de Malik, die jullie naar de districtsgouverneur bracht. Hij nam enkel een kopie van de brief en zei dat jullie zich niet ongerust moesten maken. De volgende ochtend kreeg uw oom telefoon van iemand van de taliban. Hij herhaalde dat jullie jullie verklaringen moesten gaan intrekken, zo niet dan zouden jullie gedood worden. Uw oom zei dat hij geen enkele informatie had gegeven en verwees ook naar de camera's van de luchthaven. Na dit telefoontje gingen jullie opnieuw naar de Malik en gaven jullie hem het telefoonnummer. Hij zei dat hij het aan de Afghaanse inlichtingendiensten (NDS) zou geven zodat zij de locatie ervan konden traceren. Ook adviseerde hij jullie om voor een tijdje in Jalalabad te gaan wonen, totdat de rest van deze mensen gearresteerd zouden zijn. Via een vriend vond uw oom een huis om te huren, en twee of drie dagen later trokken jullie naar de stad. Ook uw moeder, zus, de vrouw van uw oom en diens kinderen gingen mee. Uw oom vond er werk in een winkel, u bleef thuis omdat het niet makkelijk was om werk te vinden en u bang was dat iemand u zou doden. Ongeveer een maand later werd uw oom onderweg naar huis neergeschoten door twee mannen op een motorfiets. U bent er zeker van dat het de taliban was. Na vier dagen in het ziekenhuis overleed uw oom. Jullie keerden terug naar het dorp om hem te begraven en de rouwceremonies te houden. U was bang, bleef nooit langer dan dertig minuten in het dorp, en reisde steeds omringd door familie heen en weer naar Jalalabad. Zo'n vijftien dagen later zei uw oom langs moederszijde dat hij u het land zou uitsturen.

Met de hulp van een smokkelaar reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Zwitserland tot in Frankrijk, waar u een zestal maanden in de jungle van Calais verbleef om de oversteek naar Engeland te wagen. Vervolgens reisde u door naar België waar u op 20 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u volgende documenten neer: uw taskara of Afghaans identiteitsbewijs, de taskara van uw vader, de dreigbrief van de taliban, de brief van het districtshuis, het overlijdenscertificaat van uw oom en de enveloppe waarin u deze documenten toegestuurd kreeg vanuit Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (die plaatsvond op 20 november 2018) immers aan geboren te zijn op 10 aqrab 1381, hetgeen overeenkomt met 1 november 2002, en verklaarde uzelf dus amper zestien jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Kapucijnenvoer 7, 3000 Leuven, uitgevoerd op 28 november 2018, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op 28 november 2018 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige

voordeed en dit ook ten stelligste bleef volhouden ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verklaring DVZ dd.08.03.2019 p.5) en het CGVS (zie gehoorverslag dd.18.11.2019 p.6), ondermijnt bovendien bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Verder bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal (CGVS) ervan te overtuigen uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek blijkt immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen die de onmiddellijke aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan gevormd zouden hebben.

Ten eerste wenst het CGVS een aantal tegenstrijdigheden op te lijsten tussen de verklaringen die u deed tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS op 18 november 2019 en uw tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS op 13 januari 2020.

Zo stelde u onder meer ten overstaan van de DVZ dat u en uw oom een half uur tot een uur nadat jullie de vier talibs voorbij hadden zien lopen gearresteerd werden door Afghaanse en Amerikaanse soldaten (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Aan het CGVS verklaarde u echter dat u en uw oom veel sneller, namelijk slechts vijf (CGVS dd.18.11.2019 p.16) of acht (CGVS dd.13.01.2020 p.10) minuten later, gearresteerd werden. Ook gaf u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS spontaan aan dat u eerder al geneigd was om te zeggen dat het andere mensen waren die ze gezien hadden, maar dat uw oom u gewaarschuwd had om geen woord over die mensen te zeggen omdat ze mogelijks van de taliban waren (CGVS dd.18.11.2019 p.16). Wanneer u tijdens het tweede onderhoud op het CGVS echter de vraag gesteld werd of u en uw oom eerder spraken over wat jullie gingen zeggen (of niet zeggen), ontkende u dit met klem (CGVS dd.13.01.2020 p.13). Meer nog, u voegde hier zelfs aan toe dat u of uw oom, toen jullie deze mensen zagen voorbijlopen op de velden, nooit dachten dat het om talibanstrijders kon gaan (CGVS dd.13.01.2020 p.13), terwijl u voordien dus nog het omgekeerde beweerde. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, luidde uw enige verklaring dat de protection officer van dat onderhoud u misschien verkeerd begreep, en bleef u erbij dat u en uw oom tijdens jullie vasthouding niet met elkaar konden spreken en dat hij u nooit zei dat deze mensen misschien talibs waren (CGVS dd.13.01.2020 p.15). Verder verklaarde u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS dat er drie personen aanwezig waren bij uw ondervraging: één die zat te noteren, een andere die vragen stelde en dan nog een tolk (CGVS dd.18.11.2019 p.17). Gedurende het tweede onderhoud sprak u echter nog maar over één ondervrager en één tolk (CGVS dd.13.01.2020 p.13). Gevraagd of er nog iemand anders aanwezig was bij de ondervraging, ontkende u dit opnieuw met klem (CGVS dd.13.01.2020 p.14-15). Opnieuw geconfronteerd met deze alweer opvallende discrepantie, kon u alleen maar stellen dat u dit nooit zo gezegd heeft en suggereert u zelfs dat het CGVS voorwendsels zou maken om uw verzoek te weigeren (CGVS dd.13.01.2020 p.16). Vervolgens houdt u het er opnieuw op dat de tolk of de protection officer u destijds misschien verkeerd begrepen, en tracht u het misverstand te wijten aan het feit dat u destijds misschien gezegd hebt dat één persoon vragen stelde en één persoon noteerde omdat de tolk u de vragen stelde en de Amerikaan noteerde (CGVS dd.13.01.2020 p.16). Nochtans vermeldde u tijdens dat bewuste onderhoud expliciet dat de tolk de derde persoon was bij de ondervraging (CGVS dd.18.11.2019 p.17), en lijkt er van enig misverstand met andere woorden geen sprake te kunnen zijn. Ook verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS dat de Malik van uw dorp eerst naar de luchthaven kwam om zich borg te stellen voor jullie, maar dat dit niet voldoende was en dat het districtshoofd ook moest komen, hetgeen nadien ook gebeurde (CGVS dd.18.11.2019 p.19). Bij het tweede onderhoud op het CGVS liet u echter duidelijk verstaan dat de Malik en het districtshoofd samen naar de luchthaven kwamen, en vermeldde u, ondanks uw gedetailleerde uitleg, niets over het feit dat de Malik eerst kwam maar dit niet voldoende was (CGVS dd.13.01.2020 p.14). Voorts verklaarde u gedurende het eerste onderhoud op het CGVS dat de Malik van uw dorp u en uw oom – na het ontvangen van de dreigbrief en de dreigtelefoon – adviseerde om naar de stad (Jalalabad) te gaan zonder daarvan iemand op de hoogte te brengen, zelfs jullie naast familie niet (CGVS dd.18.11.2019 p.24). Tijdens het tweede onderhoud leek u dit in eerste instantie te bevestigen (CGVS dd.13.01.2020 p.19), maar gaf u later vreemd genoeg aan dat uw hele familie mee verhuisde en jullie zelfs twee zogenaamde zaranj voertuigen nodig hadden om de hele inboedel van uw huis te vervoeren (CGVS dd.13.01.2020 p.20-21). Wanneer u vervolgens gevraagd werd wie nog allemaal van jullie verhuis afwist, stelde u plots dat al uw dichte familieleden, zoals uw tantes en nonkels, hiervan wisten (CGVS dd.13.01.2020 p.21). Tenslotte beweerde u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS ook nog dat u de Malik op de hoogte hield van de situatie gedurende de dagen dat uw oom in het ziekenhuis lag (CGVS dd.18.11.2019), terwijl u tijdens het tweede interview dan weer verklaarde dat u de Malik pas contacteerde op de vierde (en laatste) dag dat uw oom in het ziekenhuis verbleef, en insinueerde u zelfs dat de Malik uw oom misschien eerder wel had gebeld maar dat zijn telefoon toch uitstond (CGVS dd.13.01.2020 p.22). Een dergelijke reeks aan

flagrante tegenstrijdigheden, die de kern van uw asielmotieven raken, laat het CGVS niet toe om nog enig geloof te hechten aan de door u voorgehouden arrestatie en daaruit voortgevloeide problemen met de taliban.

Los van bovenstaande tegenstrijdigheden wenst het CGVS nog de volgende twee zaken op te merken. Zo is het noemenswaardig dat u de telefoon die uw oom van de taliban kreeg, de dag nadat jullie de brief hadden ontvangen (CGVS dd.18.11.2019 p.22 en CGVS dd.13.01.2020 p.19), helemaal niet vermeldde tijdens uw interview bij de DVZ (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ). Daarnaast is het bijzonder bedenkelijk dat u na het overlijden van uw oom teruggekeerd zou zijn naar uw dorp voor zijn begrafenis en de daarbij horende traditionele driedaagse rouwceremonie (CGVS dd.13.01.2020 p.23). Indien u werkelijk een gegronde vrees voor de taliban koesterde, kan worden verwacht dat u voor geen enkele reden zou terugkeren naar de plaats waar het voor hen het meest evident was om u te vinden, namelijk uw eigen dorp, ook niet voor de begrafenis van uw oom. Dat u gedurende die periode heen en terug ging van uw dorp naar de stad en nooit langer dan dertig minuten in uw dorp bleef (CGVS dd.13.01.2020 p.23), maakt dit allesbehalve aannemelijker, daar u op die manier het risico om op te vallen en gevat te worden door de taliban immers alleen maar vergrootte.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218,

beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf)

<https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de Taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De Taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de

veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khosh Gombad (district Behsud, grootstedelijk gebied Jalalabad). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs en de taskara van uw vader vormen immers louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst, elementen die niet ter discussie staan. De dreigbrief van de taliban, de brief van het districtshuis en het overlijdenscertificaat van u oom betreffen Afghaanse documenten waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan nagegaan worden. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en die aan uw dossier werd toegevoegd) blijkt immers dat in Afghanistan, en zelfs daarbuiten, zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De enveloppe waarin u de documenten toegestuurd kreeg kan tenslotte enkel aangeven dat u post ontvangen hebt vanuit Jalalabad.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich in zijn "BEROEP TOT NIETIGVERKLARING" op de:

"SCHENDING VAN ART. 48/3, 48/4, 48/6, en 62 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980, VAN HET ART. 1, 2 VAN DE CONVENTIE VAN GENEVE VAN 28 JULI 1951 EN ART. 3 EVRM. SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT IN SAMENHANG MET DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT ALS ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL, SCHENDING APPRECIATIEBEVOEGDHEID".

2.1.2. Verzoeker gaat eerst in op de weigering van de vluchtelingenstatus.

Omtrent zijn leeftijd, stelt verzoeker:

"Verzoeker heeft verklaard geboren te zijn in 2002 (omgerekend van de Afghaanse kalender 1381). Dat verzoeker in 1381 geboren zou zijn, werd hem door zijn moeder verteld. Documenten betreffende zijn exacte geboortedatum heeft verzoeker niet.

Na zijn aanvraag tot internationale bescherming werd er echter na een zeer kort gesprek twijfel geuit omtrent zijn leeftijd.

Verzoeker werd vervolgens aan een medische test onderworpen en werd geacht 20,6 jaar te zijn met een standaarddeviatie (een foutenmarge dus) van 2 jaar, hetgeen eigenlijk de slechts indicatieve functie ervan aantoont.

Verzoeker werd niet aan een klinisch onderzoek, noch aan een psycho-affectieve test onderworpen.

Het medisch onderzoek is immers zeer controversieel en onderhevig aan kritiek m.b.t. de geldigheid en betrouwbaarheid ervan. Er wordt een foutenmarge gehanteerd bij de leeftijdsbepaling, en daarenboven wordt er geen rekening gehouden met de socio-economische situatie, etnische of geografische afstamming, ziekte e.d. die de ontwikkeling van een kind kunnen beïnvloeden. ('Niet-begeleide minderjarigen in België', Onthaal, terugkeer en integratie, Europees Migratienetwerk, Belgisch contactpunt, blz.27-28).

Volgens de Raad van State, die bevoegd is beroepen tegen leeftijdsbeslissingen te behandelen, is de Dienst Voogdij niet gehouden tot de loutere overname van de resultaten van het medisch onderzoek :

'in het kader van het hoger belang van de minderjarige, kunnen andere elementen dan de leeftijdstest in aanmerking worden genomen en dat binnen een redelijke marge, voor zover de elementen in het dossier coherent zijn" (RvSt Arrest. 197611 van 04/11/2009, Rolnummer A. 194.453/IX-6568).

Het VN Kinderrechtencomité heeft reeds vastgesteld dat de leeftijdstest die in België wordt uitgevoerd intrusief en onnauwkeurig is (Committee on the Right of the Child, Concluding observations on the Combined Fifth and Sixth periodic Reports of Belgium, CRC/C/BEL/CO/5-6, 28 februari 2019, §§41-42).

Het Europees Comité voor Sociale Rechten meent dat de leeftijdstest op basis van botschans een schending uitmaakt van artikel 17§ 1 van het Europees Sociaal Handvest.

Tal van gezaghebbende bronnen uiten dus zeer gefundeerde kritiek op de leeftijdstest zoals deze in België wordt uitgevoerd.

Uw Raad heeft deze argumentatie reeds gevolgd in een arrest van 5 februari 2020 (arrest nr 232 244 in de zaak RvV 242 630/V1II).

Dat het CG VS zonder meer het resultaat van de in deze zaak uitgevoerde leeftijdstest zonder kritische blik aanvaardt, is één ding maar, dat hieruit dan wordt afgeleid dat verzoeker een leugenaar is en dat zijn algehele geloofwaardigheid 'bij voorbaat' ondermijnt wordt, gaat toch een brug te ver.

Tijdens het gehoor CGVS werd er geïnformeerd naar de leeftijd van verzoeker en werd er slechts zijdelings gewezen op het resultaat van de leeftijdstest dat hiermee niet in overeenstemming is. Nergens tijdens het gehoor heeft het CGVS erop gewezen dat dit gegeven 'bij voorbaat' de algehele geloofwaardigheid van verzoeker zou aantasten.

Verzoeker meent dat het CGVS partijdig en vooringenomen aan het gehoor is begonnen, hetgeen een asielinstantie onwaardig is."

Aangaande de aan hem verweten tegenstrijdigheid over het moment waarop zij werden gearresteerd, betoogt verzoeker:

"Verzoeker heeft inderdaad verklaard dat hij en zijn oom kort nadat ze 4 talibs zagen voorbij lopen, werden gearresteerd. Of dit nu exact een half uur of exact 10 minuten nadien plaatsvond is niet essentieel, wel dat het kort nadien plaatsvond. Verzoeker maakt immers slechts een schatting van de tijd op aanwijzen van het CGVS : 'wat is kort nadat...?' Verzoeker zegt de ene keer een half uur en de andere keer 10 minuten maar, dit is slechts een schatting. Aangezien verzoeker geen horloge droeg, is het moeilijk exact te bepalen hoeveel later de arrestatie plaatsvond.

In casu kan er geen sprake zijn van een tegenstrijdigheid."

Met betrekking tot hetgeen zijn oom tegen hem zou hebben gezegd voor de ondervraging, stelt verzoeker:

"Verzoeker ontkent wat hij volgens het CGVS zou hebben verklaard tijdens het eerste gehoor, namelijk dat zijn oom hem voorafgaandelijk zou hebben gewaarschuwd niets te zeggen over de voorbijgangers omdat deze mogelijks talibs waren. Verzoeker heeft wel verklaard dat zijn oom achteraf boos was op hem omdat hij gepraat had over de voorbijgangers die mogelijks talibs waren.

In casu is er geen tegenstrijdigheid, hoogstens van een misverstand."

Inzake de personen aanwezig bij de ondervraging, doet verzoeker gelden:

"Verzoeker heeft tijdens het eerste onderhoud verklaard dat er bij de ondervraging iemand vragen stelde, iemand noteerde en iemand tolkte, en in totaal waren drie personen aanwezig, maar dit was

inclusief hemzelf. Toen hem werd gevraagd tijdens het tweede onderhoud hoeveel personen er aanwezig waren, heeft verzoeker verklaard dat er een Amerikaan aanwezig was en een tolk. In casu is er evenmin sprake van een tegenstrijdigheid, hoogstens van een misverstand."

Betreffende de Malik en diens bezoek(en) aan de luchthaven, geeft verzoeker aan:

"Dit kan moeilijk gezien worden als een tegenstrijdigheid, eerder als een onvolledig weergeven van de feiten tijdens het tweede gehoor."

Over de verhuis naar Jalalabad en de personen die hiervan in kennis werden gesteld, verklaart verzoeker:

"Het is nogal evident dat de naaste familieleden mee verhuisden naar Jalalabad. De andere leden van het gezin, twee vrouwen en kinderen, konden moeilijk in een Afghaans dorp zonder toezicht van een man worden achtergelaten.

Buiten de familie werd verder niemand op de hoogte gebracht.

Er lijkt een discrepantie tussen de verklaringen van verzoeker te zijn, maar deze kunnen te wijten zijn aan een mogelijk onnauwkeurige vertaling."

Verzoeker concludeert inzake de aangehaalde tegenstrijdigheden:

Uit bovenstaande blijkt dat de zogenaamde tegenstrijdigheden waarover het CGVS valt, hoogstwaarschijnlijk gebaseerd zijn op misverstand, eenvoudig te verklaren te zijn en bovendien geen essentiële elementen van het asielrelaas vormen."

Verzoeker betoogt verder:

"Verzoeker heeft tijdens zijn eerste en tweede onderhoud verklaard dat, nadat de dreigbrief werd ontvangen, zijn oom een dreigtelefoon ontving.

Dat verzoeker dit niet zou hebben vernield bij het interview DVZ is niet zo noemenswaardig. Het is immers alom geweten dat het interview DVZ in het beste geval slechts een 20-tal minuten duurt en dat er herhaaldelijk wordt gezegd 'het kort te houden'."

Eveneens geeft verzoeker aan:

"Het CGVS zou in verzoekers plaats misschien anders gehandeld hebben, en niet het risico hebben genomen gevat te worden door de Taliban door uit respect voor zijn oom toch de begrafenis te komen bijwonen maar, iedereen heeft dan ook zijn eigen inzichten en daar kan moeilijk over geoordeeld worden."

Vervolgens gaat verzoeker in op de neergelegde documenten. In dit kader doet hij gelden:

"Ten eerste werd verzoeker nooit geconfronteerd met deze informatie, ten tweede werd er nooit onderzoek gedaan naar de echtheid van de overgelegde documenten, zodat moet worden uitgegaan van de goede trouw van verzoeker aangezien kwade trouw moet worden bewezen en ten derde is het niet omdat veel documenten vals zijn, de overgelegde documenten ook vals zijn, dit is een verkeerde extrapolatie en volledig in strijd met de logica."

Verzoeker concludeert dat verweerder zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden en vergat om hem het voordeel van de twijfel te verlenen. Verzoeker stelt te hebben voldaan aan de voorwaarden bepaald in artikel 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

2.1.3. Verzoeker gaat vervolgens in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader voert hij aan:

"Het is zeer merkwaardig te noemen dat in casu Jalalabad als plaats van herkomst wordt beschouwd, aangezien verzoeker niet afkomstig is uit de stad Jalalabad en zelfs niet uit de 'ruimere stadsregio', maar uit het dorp Kosh Gonbad gelegen in een ander district, namelijk Behsud, dat weliswaar grenst aan de stadsregio, maar er toch duidelijk van te onderscheiden valt.

In de bestreden beslissing lezen we dat het CGVS van oordeel is dat de wijken die de buitenwijken van de stad Jalalabad vormen en de jure tot een ander district horen, zonder meer bij de stad Jalalabad moeten worden gerekend omdat ze deel zouden uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Waarop het CGVS zich baseert om tot dergelijk conclusie te komen, blijft een raadsel.

In de EASO Guidance Note wordt het district Behsud apart vermeld als een van de districten van de provincie Nangarhar.

In de COI confocus van 18 maart 2019 en 26 augustus 2019 (addendum), AFGHANISTAN Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod, maakt het CGVS nog duidelijk een onderscheid

tussen de stad Jalalabad en de twee districten die er aan grenzen, namelijk Behsud en Surnkhrod en worden deze districten niet zonder meer gerekend tot de agglomeratie of ruimere stadsregio van Jalalabad.

Het is dan ook niet correct uit te gaan van de veiligheidssituatie van de stad Jalalabad en de 'ruimere stadsregio', als plaats van herkomst, hoogstens kan de stad Jalalabad worden gezien als mogelijk intern vluchtalternatief, maar in deze optiek wordt de veiligheidssituatie van de stad Jalalabad niet onderzocht door het CGVS.

Wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie van de Jalalabad in concreto slaat het CGVS de bal daarenboven behoorlijk mis.

Volgens het CGVS is er voor burgers in de 'agglomeratie' Jalalabad actueel geen risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art 48/4 § 2c van de vreemdelingenwet.

Het CGVS gaat er verkeerdelijk van uit dat er voornamelijk high profile targets worden gevisieerd waarbij af en toe weliswaar burgerslachtoffers vallen als collateral damage, maar gewone Afghaanse burgers zijn bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit.

Er is volgens het CGVS geen sprake van willekeurig geweld.

Volgens de UNHCR dient men echter rekening te houden met het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers neemt actueel dermate toe, dat men niet langer kan spreken van burgerslachtoffers als slechts 'collateral damage' als gevolg van het viseren van voornamelijk high profile targets.

Uit de recente publicatie van ACCORD - Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation: *ecoi.net featured topic on Afghanistan: Overview of security in Afghanistan*, 15 January 2020 (<https://www.ecoi.net/en/countries/afghanistan/featured-topics/general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul/>) blijkt dat :

(...)

Uit deze recente publicatie blijkt dat er een onaanvaardbaar hoog aantal burgerslachtoffers werd geteld in 2018. De Afghaanse overheid verliest zijn greep en de Taliban staat sterker dan ooit.

Uit de publicatie van UNAMA van 24 february 2019 (https://unama.unmissions.org/sites/default/files/afghanistan_protection_of_civilians_annual_report_2018_final_24_feb_2019_v3.pdf) blijkt tevens dat :

(...)

Er worden explosieven gebruikt die niet discrimineren en als gevolg daarvan een hoog aantal burgerslachtoffers eisen.

En :

(...)

Het gebruik van dergelijke explosieven is verviervoudigd in de provincie Nangarhar. Deze explosieven worden gebruikt met het doel zoveel mogelijk burgerslachtoffers te maken.

En :

(...)

Het aantal slachtoffers als gevolg van aanslagen door Daesh/ISKP of Taliban waarbij burgers specifiek worden gevisieerd is met 48% gestegen.

Er is dus een verontrustende stijging waar te nemen van het aantal slachtoffers als gevolg van aanslagen waarbij burgers het doel zijn.

Op basis van recente publicaties van toonaangevende instanties blijkt dat het CGVS zijn standpunt niet langer kan blijven volhouden. Het is duidelijk dat niet langer voornamelijk high profile targets worden gevisieerd waarbij burgerslachtoffers vallen als collateral damage.

Verzoeker terugsturen naar dergelijke volatiele situatie, waarbij hij bovendien van Kaboel naar Jalalabad dient te reizen, via wegen waar sprake is van ontvoeringen van burgers (UNAWA, p31), is onbegrijpelijk. De kans is bestaande en groot dat verzoeker bij terugkeer slachtoffer wordt van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Een terugkeer houdt voor verzoeker m.a.w. een reëel risico in op ernstige schade in de zin van art. 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om de "nietigverklaring van de bestreden beslissing te bevelen".

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker vraagt de “*nietigverklaring*” van de bestreden beslissing te bevelen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing slechts kan bevestigen, hervormen of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. Verzoeker beticht het CGVS verder weliswaar van partijdigheid en vooringenomenheid, doch hij reikt geen elementen aan die deze – nochtans ernstige – aantijging kunnen onderbouwen. Uit het loutere gegeven dat het CGVS verwees naar het leeftijdsonderzoek dat ten aanzien van verzoeker werd uitgevoerd, kan namelijk in het geheel niet worden afgeleid dat het CGVS vooringenomen zou zijn begonnen aan het gehoor en het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Voor het overige brengt verzoeker geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Verzoeker stelt niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omwille van een vrees voor vervolging ten aanzien van de taliban.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden vastgesteld dat de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen ernstig wordt ondergraven doordat hij kennelijk leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en zich ten onrechte trachtte voor te doen als minderjarige. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (die plaatsvond op 20 november 2018) immers aan geboren te zijn op 10 aqrab 1381, hetgeen overeenkomt met 1 november 2002, en verklaarde uzelf dus amper zestien jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Kapucijnenvoer 7, 3000 Leuven, uitgevoerd op 28 november 2018, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op 28 november 2018 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed en dit ook ten stelligste bleef volhouden ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verklaring DVZ dd.08.03.2019 p.5) en het CGVS (zie gehoorverslag dd.18.11.2019 p.6), ondermijnt bovendien bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. In zoverre hij kritiek uit op (de betrouwbaarheid van) het gevoerde leeftijdsonderzoek en de leeftijdsbepaling door de Dienst Voogdij, dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 12). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Met de boude bewering dat zijn moeder hem zou hebben verteld dat hij geboren is in 2002, biedt verzoeker verder geenszins een verklaring voor de voormelde vaststellingen. Waarom zijn moeder hem zou hebben wijsgemaakt dat hij verschillende jaren jonger zou zijn dan hij werkelijk is, kan namelijk niet worden ingezien. Bijgevolg is dit niet aannemelijk. Dat dit verschil van verscheidene jaren verzoeker nooit zou zijn opgevallen ten opzichte van zijn vermeende leeftijdsgenoten in Afghanistan, is evenmin geloofwaardig.

Aangaande verzoekers concrete problemen en vrees, wordt in de bestreden beslissingen voorts met recht gemotiveerd:

“Zo stelde u onder meer ten overstaan van de DVZ dat u en uw oom een half uur tot een uur nadat jullie de vier talibs voorbij hadden zien lopen gearresteerd werden door Afghaanse en Amerikaanse soldaten (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Aan het CGVS verklaarde u echter dat u en uw oom veel sneller, namelijk slechts vijf (CGVS dd.18.11.2019 p.16) of acht (CGVS dd.13.01.2020 p.10) minuten later, gearresteerd werden.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ten onrechte tracht hij deze tegenstrijdigheid immers te minimaliseren. Waar hij *post factum* laat uitschijnen dat hij niet zou kunnen bepalen hoeveel later de arrestatie exact plaatsvond, dient namelijk te worden vastgesteld dat, zo dit werkelijk zo was, verwacht mocht worden dat hij dit ook steeds zo zou hebben gemeld wanneer hij over het voorgaande werd ondervraagd. Verzoeker deed dit echter niet en situeerde de arrestatie initieel een half uur later, tijdens zijn eerste gehoor vijf minuten later en tijdens zijn tweede gehoor acht minuten later. Hij hanteerde aldus weldegelijk precieze tijdsaanduidingen, en dit op tegenstrijdige wijze.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ook gaf u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS spontaan aan dat u eerder al geneigd was om te zeggen dat het andere mensen waren die ze gezien hadden, maar dat uw oom u gewaarschuwd had om geen woord over die mensen te zeggen omdat ze mogelijks van de taliban waren (CGVS dd.18.11.2019 p.16). Wanneer u tijdens het tweede onderhoud op het CGVS echter de vraag gesteld werd of u en uw oom eerder spraken over wat jullie gingen zeggen (of niet zeggen), ontkende u dit met klem (CGVS dd.13.01.2020 p.13). Meer nog, u voegde hier zelfs aan toe dat u of uw oom, toen jullie deze mensen zagen voorbijlopen op de velden, nooit dachten dat het om talibanstrijders kon gaan (CGVS dd.13.01.2020 p.13), terwijl u voordien dus nog het omgekeerde beweerde. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, luidde uw enige verklaring dat de protection officer van dat onderhoud u misschien verkeerd begreep, en bleef u erbij dat u en uw oom tijdens jullie vasthouding niet met elkaar konden spreken en dat hij u nooit zei dat deze mensen misschien talibs waren (CGVS dd.13.01.2020 p.15).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Met zijn loutere (herhaling van de) ontkenning van de verklaringen die hij aflegde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, doet hij aan de voormelde motieven immers op generlei wijze afbreuk. Dat het een misverstand zou betreffen, kan gelet

op de duidelijke aard van verzoekers voormelde verklaringen evenmin worden aangenomen. Verzoekers verklaringen zijn in deze niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Verder verklaarde u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS dat er drie personen aanwezig waren bij uw ondervraging: één die zat te noteren, een andere die vragen stelde en dan nog een tolk (CGVS dd.18.11.2019 p.17). Gedurende het tweede onderhoud sprak u echter nog maar over één ondervrager en één tolk (CGVS dd.13.01.2020 p.13). Gevraagd of er nog iemand anders aanwezig was bij de ondervraging, ontkende u dit opnieuw met klem (CGVS dd.13.01.2020 p.14-15). Opnieuw geconfronteerd met deze alweer opvallende discrepantie, kon u alleen maar stellen dat u dit nooit zo gezegd heeft en suggereert u zelfs dat het CGVS voorwendsels zou maken om uw verzoek te weigeren (CGVS dd.13.01.2020 p.16). Vervolgens houdt u het er opnieuw op dat de tolk of de protection officer u destijds misschien verkeerd begrepen, en tracht u het misverstand te wijten aan het feit dat u destijds misschien gezegd hebt dat één persoon vragen stelde en één persoon noteerde omdat de tolk u de vragen stelde en de Amerikaan noteerde (CGVS dd.13.01.2020 p.16). Nochtans vermeldde u tijdens dat bewuste onderhoud expliciet dat de tolk de derde persoon was bij de ondervraging (CGVS dd.18.11.2019 p.17), en lijkt er van enig misverstand met andere woorden geen sprake te kunnen zijn.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de loutere herhaling van de verklaring dat ook deze, nochtans frappante, tegenstrijdigheid zou berusten op een misverstand, doet verzoeker namelijk op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaring gedane vaststellingen. Gelet op de bijzonder duidelijke en specifieke verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn eerste gehoor, en waaruit genoegzaam blijkt dat hij aangaf dat er benevens hem nog drie andere personen bij de ondervraging aanwezig waren, kan in het geheel niet worden aangenomen dat het voorgaande zou berusten op een misverstand.

In de bestreden beslissing wordt tevens terecht gesteld:

“Ook verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS dat de Malik van uw dorp eerst naar de luchthaven kwam om zich borg te stellen voor jullie, maar dat dit niet voldoende was en dat het districtshoofd ook moest komen, hetgeen nadien ook gebeurde (CGVS dd.18.11.2019 p.19). Bij het tweede onderhoud op het CGVS liet u echter duidelijk verstaan dat de Malik en het districtshoofd samen naar de luchthaven kwamen, en vermeldde u, ondanks uw gedetailleerde uitleg, niets over het feit dat de Malik eerst kwam maar dit niet voldoende was (CGVS dd.13.10.2020 p.14).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In tegenstelling met wat hij laat uitschijnen in het verzoekschrift, mocht weldegelijk worden verwacht dat hij, zo de Malik, voordat deze terugkwam met het districtshoofd, een eerste maal kwam doch diens aanwezigheid niet voldoende was, dit ook zou hebben aangegeven in zijn gedetailleerde uiteenzetting tijdens het tweede persoonlijk onderhoud.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts verklaarde u gedurende het eerste onderhoud op het CGVS dat de Malik van uw dorp u en uw oom – na het ontvangen van de dreigbrief en de dreigtelefoon – adviseerde om naar de stad (Jalalabad) te gaan zonder daarvan iemand op de hoogte te brengen, zelfs jullie naast familie niet (CGVS dd.18.11.2019 p.24). Tijdens het tweede onderhoud leek u dit in eerste instantie te bevestigen (CGVS dd.13.01.2020 p.19), maar gaf u later vreemd genoeg aan dat uw hele familie mee verhuisde en jullie zelfs twee zogenaamde zaranj voertuigen nodig hadden om de hele inboedel van uw huis te vervoeren (CGVS dd.13.01.2020 p.20-21). Wanneer u vervolgens gevraagd werd wie nog allemaal van jullie verhuis afwist, stelde u plots dat al uw dichte familieleden, zoals uw tantes en nonkels, hiervan wisten (CGVS dd.13.01.2020 p.21).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de loutere bevestiging van (de evidentie van) één versie van zijn verklaringen, doet hij geenszins afbreuk aan de vastgestelde discrepantie tussen deze versie en zijn overige gezegden. Met de algemene en ongefundeerde bewering dat deze discrepantie te wijten zou kunnen zijn aan een mogelijks onnauwkeurige vertaling, kan verzoeker verder geenszins volstaan om aan te tonen dat of op welke wijze zich een probleem zou hebben voorgedaan in de vertaling. Dit geldt nog des te meer daar de voormelde verklaringen van verzoeker duidelijk zijn, niet voor interpretatie vatbaar zijn en geen ruimte laten voor interpretatie. Niet alleen waren verzoekers verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, doch tevens vroeg en ontving verzoeker van de notities van deze persoonlijke onderhouds een kopie op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet (administratief dossier, stuk 4). Dient in dit kader te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5quater, § 3 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig het eerste lid van deze bepaling, kan de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat opmerkingen over de kopie van de notities

van het persoonlijk onderhoud bezorgen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Overeenkomstig het tweede lid van deze bepaling worden deze opmerkingen schriftelijk en in de proceduretaal aan de commissaris-generaal meegedeeld. Overeenkomstig het vijfde lid van deze bepaling, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag voor het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking de commissaris-generaal heeft bereikt. Als de opmerkingen die de commissaris-generaal in voorkomend geval hebben bereikt, slechts betrekking hebben op een deel van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities. Gezien verzoeker omtrent de voormelde passages in de notities van zijn persoonlijke onderhouden bij het CGVS geen enkele opmerking overmaakte aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt hij geacht in te stemmen met de inhoud van deze passage, kan hij de inhoud hiervan heden niet aanvechten en kan hij heden niet laten uitschijnen dat zich een mogelijk onnauwkeurige vertaling zou hebben voorgedaan.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Tenslotte beweerde u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS ook nog dat u de Malik op de hoogte hield van de situatie gedurende de dagen dat uw oom in het ziekenhuis lag (CGVS dd.18.11.2019), terwijl u tijdens het tweede interview dan weer verklaarde dat u de Malik pas contacteerde op de vierde (en laatste) dag dat uw oom in het ziekenhuis verbleef, en insinueerde u zelfs dat de Malik uw oom misschien eerder wel had gebeld maar dat zijn telefoon toch uitstond (CGVS dd.13.01.2020 p.22).” Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

In zoverre verzoeker de voormelde tegenstrijdigheden in het voorliggende verzoekschrift nog op algemene wijze tracht te minimaliseren en poneert dat deze geen betrekking zouden hebben op essentiële elementen van het asielrelaas, dient verder te worden opgemerkt dat zulks bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. In tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, hebben deze tegenstrijdigheden immers weldegelijk stuk voor stuk betrekking op essentiële elementen in en raken zij bijgevolg de kern van het asielrelaas dat verzoeker ten berde brengt. In de bestreden beslissing wordt op basis van de voormelde tegenstrijdigheden dan ook terecht geconcludeerd:

“Een dergelijke reeks aan flagrante tegenstrijdigheden, die de kern van uw asielmotieven raken, laat het CGVS niet toe om nog enig geloof te hechten aan de door u voorgehouden arrestatie en daaruit voortgevloeide problemen met de taliban.”

Bovendien wordt in de bestreden beslissing omtrent verzoekers voorgehouden asielrelaas terecht gesteld:

“Los van bovenstaande tegenstrijdigheden wenst het CGVS nog de volgende twee zaken op te merken. Zo is het noemenswaardig dat u de telefoon die uw oom van de taliban kreeg, de dag nadat jullie de brief hadden ontvangen (CGVS dd.18.11.2019 p.22 en CGVS dd.13.01.2020 p.19), helemaal niet vermeldde tijdens uw interview bij de DVZ (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Hij beperkt zich te verwijzen naar de korte duur van het interview bij de DVZ. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als de door zijn oom ontvangen telefonische doodsb bedreiging vanwege de taliban hierin niet zou hebben vermeld.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Daarnaast is het bijzonder bedenkelijk dat u na het overlijden van uw oom teruggekeerd zou zijn naar uw dorp voor zijn begrafenis en de daarbij horende traditionele driedaagse rouwceremonie (CGVS dd.13.01.2020 p.23). Indien u werkelijk een gegronde vrees voor de taliban koesterde, kan worden verwacht dat u voor geen enkele reden zou terugkeren naar de plaats waar het voor hen het meest evident was om u te vinden, namelijk uw eigen dorp, ook niet voor de begrafenis van uw oom. Dat u gedurende die periode heen en terug ging van uw dorp naar de stad en nooit langer dan dertig minuten

in uw dorp bleef (CGVS dd.13.01.2020 p.23), maakt dit allesbehalve aannemelijker, daar u op die manier het risico om op te vallen en gevat te worden door de taliban immers alleen maar vergrootte.” Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij biedt niet de minste verklaring voor zijn bijzonder risicovolle gedrag.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen met en vrees ten aanzien van de taliban.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen in het verzoekschrift, geenszins moet worden bewezen dat deze documenten vals zijn om hieraan bewijswaarde te ontfangen. Ook om andere redenen dan hun bewezen valsheid, kan er beslist worden om aan deze documenten geen bewijswaarde te hechten. *In casu*, wordt omtrent de door verzoeker neergelegde documenten in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“De documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs en de taskara van uw vader vormen immers louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst, elementen die niet ter discussie staan. De dreigbrief van de taliban, de brief van het districtshuis en het overlijdenscertificaat van u oom betreffen Afghaanse documenten waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan nagegaan worden. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en die aan uw dossier werd toegevoegd) blijkt immers dat in Afghanistan, en zelfs daarbuiten, zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De enveloppe waarin u de documenten toegestuurd kreeg kan tenslotte enkel aangeven dat u post ontvangen hebt vanuit Jalalabad.”

Tezamen genomen met de vaststelling dat aan documenten zoals de neergelegde stukken hoe dan ook hoogstens een ondersteunende bewijskracht kan worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, doch dat zij op zich niet kunnen volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een relaas te herstellen, volstaan de voormelde vaststellingen om te besluiten dat de door verzoeker neergelegde documenten de nodige bewijswaarde ontberen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen.

Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf)

<https://www.cgvs.be/nl>; of <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen

high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijft daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khosh Gombad (district Behsud, grootstedelijk gebied Jalalabad). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven.

Waar hij tracht te laten uitschijnen dat zijn dorp niet zou behoren tot de stedelijke agglomeratie Jalalabad en benadrukt dat dit dorp behoort tot het district Behsud, dient immers te worden vastgesteld dat uit de kaarten die zijn opgenomen in de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoekers dorp weldegelijk tot voormelde agglomeratie behoort. Verder blijkt uit de landeninformatie dat de veiligheidssituatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Alle provinciale hoofdplaatsen, inclusief de stad Jalalabad, en de belangrijkste bevolkingscentra staan onder controle van de Afghaanse overheid. Steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. In de stad Jalalabad is de controle van de veiligheid van de stad overgedragen aan en in handen van het Afghaanse leger. Er

dient in dit verband te worden opgemerkt dat deze vaststelling evenzeer geldt voor de dorpen rond de stad Jalalabad die de facto een deel zijn geworden van de agglomeratie rond de stad Jalalabad, en dit ongeacht het district waarin deze dorpen gelegen zijn. Gelet op wat voorafgaat, blijkt dat niet ernstig betwist kan worden dat het dorp waarvan verzoeker afkomstig is in werkelijkheid en de facto een deel is geworden van de agglomeratie rond de stad Jalalabad en eenzelfde veiligheidssituatie kent.

In zoverre verzoeker de beoordeling van deze veiligheidssituatie door verweerder contesteert en daarbij wijst op en citeert uit algemene informatie, dient te worden vastgesteld dat deze aangehaalde en geciteerde informatie, die bovendien voornamelijk betrekking heeft op de situatie in Afghanistan en de provincie Nangarhar in het algemeen en niet op de agglomeratie Jalalabad in het bijzonder, geheel in dezelfde lijn ligt als en bijgevolg op generlei wijze afbreuk doet aan de informatie zoals gehanteerd door verweerder en die verder wordt bevestigd in de door verweerder bij aanvullende nota van 10 juli 2020 aangebrachte recente informatie waaronder de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Beshud en Surkhrod van 12 maart 2020. De Raad treedt, na lezing van het geheel van de voorliggende informatie, verweerder bij waar deze concludeert dat de situatie in verzoekers regio van herkomst, in de agglomeratie Jalalabad, niet van zulke ernstige aard is dat deze voor burgers een reëel risico met zich brengt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie genoegzaam dat verzoeker via de weg tussen Kaboel en Jalalabad op een relatief veilige manier kan terugkeren naar Jalalabad. Uit de informatie van verzoeker, omtrent ontvoeringen die plaatsvinden in Afghanistan, kan, te meer nu het merendeel van deze personen nadien wordt vrijgelaten, geenszins worden afgeleid dat de voormelde weg, die zoals verweerder terecht aanhaalt van groot strategisch belang is zodat hierop door de autoriteiten gerichte veiligheidsoperaties worden uitgevoerd en controle over deze weg van groot belang is voor de autoriteiten, waarbij dit er echter niet aan in de weg staat dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kaboel ontvluchten door naar Jalalabad te reizen en in de zomer de omgekeerde beweging plaatsvindt en waarbij blijkt dat het grootste gevaar op deze weg de verkeersonveiligheid is, dermate onveilig zou zijn dat van verzoeker niet mag worden verwacht dat hij via deze weg terugkeert naar zijn regio van herkomst in Afghanistan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT